

zase dobrého! Tak to bylo ve čtvrtek, když jsme si s Talířovou vyrazily spolu do civilizace. Stejně jako vždycky předtím, dostala svou chvilku v rákosí u rybníčků, kdy jí nechávám skoro úplně volnou tlapku. Ať má čas pro sebe, bez pokynů, povelů. Čas, kdy si opravdu může dělat to, co jí baví nejvíc. Štrachat si v rákosí. Proskakovat jím sem a tam, prolezat ho, pročuchávat, kramařit a ráchat se. Já jen sedím na lavičce a pozoruju jí.

Když jsme pak vyšly nahoru, zblejskla v dálce frbulíka Montyho. Nechala se ošéfovat a vyběhla za ním až na povel. To už byl Monty skorem u nás a tak se mi naskytla ftipná scénka. Tali k němu dorazila a jakmile se potkali, tak se její výraz z "Jé čaaau!" změnil na "Jé..... ty umřeš?" páč on Monty dost brutálně chroptí teda. Tak jí to trochu zarazilo. Pak ho chtěla trochu rozpohybovat, ale to s jeho obezitou nejde úplně snadno, takže Monty se tak jako spíš motal v kruzích. Což ovšem způsobilo u Tali nutkání řvát, páč statický pejsci u ní tohle vyvolávají i dneska. Řve jak prokopnutá ve snaze je tím donutit k rychlejšímu pohybu. Vždy marně, takže o to větší snahu má řvát.... ovšem tedy už jsme se posunuly, takže na informaci, že se chová jako kreténa a ničehož tím nedocílí, kupodivu s toutle produkcí i přestala. Jsem potěšena, že jsem si vystačila s pouhou větou oznamovací a nemusela sáhnout k větám rozkazovacím.

Monty měl s sebou pochopitelně dvounohej doprovod. V sestavě, panička, páníček a malinkatej páníček. Ten byl první, kdo Tali zaujal a šla ho uvítat, ledva se k nám přiblížili taky. Mrňous je srdnatej, takže ten to hovado flekatý prostě odstrčil a bylo :D. Co ovšem bylo v následujícím momentu, bych vám přála všem vidět. Maminka od mrňouska totiž pustila do větru - a velmi zdařile ho ve větru i vodila - draka. Noooooooooooooo a ovšem. To bylo něco pro docentku Talířovou, že? S naprostou precizností a přesností kopírovala s hlavou vylomenou do pravého úhle pohyb milého draka a vypadalo to, jako když máte dva magnety na desce a vodíte je po ní sem a tam. Jak vedete ten shora, tak dole pod deskou pochoduje ten druhej. A tak trochu i jako takovej vzdušnej coursing by se to dalo brát bych řekla. Tali se bavila a my taky. Musím ji pochválit, že se nechala i dvakrát hezky přivolat. Čekalo mě běhání a nechtěla jsem strávit úplně celý čas na louce, tak jsem nás pak směřovala tam, co už dvakrát předtím. Do sídliště.

A stejně jako dvakrát předtím to bylo i tentokrát moc prima. Víte jak moc je pro mě potěšující třeba fakt, že když zamíří k popelnicím, kde je něco děsně zajímavého, že se prostě dokážeme domluvit, že odtama má vystřelit ven a že se tam nechodí? Domluvit

prostě, do-mlu-vit. To je bomba, která mě děsně baví. Vzaly jsme to tentokrát obrácenou trasou a Flekatice si tak hezky trajdala kolem mě. Až jsme došly k hodinám, kde si hráváme s Rumíčkem na stíhanou. Doteď jsem si to tam s Tali nelajsla, protože kdyby se rozpumprdlíkovala moc, kdoví, co jí napadne. Proto jsem ji tady vždycky držela v takovém klidnějším a čistě pochodovacím módu. Teď jsem si dovolila trochu zariskovat a když byla na druhý straně toho kruhu, který kolem hodin tvoří posezení, zavolala jsem a naznačila vyrazení do strany. No. Co se s tím vona bude babrat, že jo. Co to bude obíhat, že jo. Udělala dvakrát hop a hop a už mě držela □ □ . To pak jako moc nedává smysl, takováhle stíhačka. □ □ . Každopádně jí to bavilo. Zamířila jsem pak s tím flekatým vytlemencem uličkou k haldě a na rohu jsme se akorát potkaly s Tarou a Milly.

Nastalo rejdnění a honění a já jsem tam stála s takovou směsicí pocitů. Na jednu stranu jsem byla šťastná jako blecha, že si tenhle styl venčení můžeme konečně obě dopřát a na druhou.... už jsem zase nevděčně zehrala nešťastně nad tím, že musí mít Tali ten košík a nemůže si tím pádem hrát s holkama do plnejch. Jojo, člověk je tvor nevděčněj. Jak něčeho dosáhne, je mu to najednou málo a chtěl by víc. Jenže... I na ní bylo vidět, jak ráda by se přetahovala o ten klacek. A taky jí tím pádem to hraní za chvíli tak nebavilo. Jenže.... moc dobře jí znám. Jak by byl košík dole, okamžitě by stejně hraní nechala a vypálila by, aby dohnala to, co s košíkem nemůže. Bufet. Takže to máme prostě holka smůlu. A ještě na hodně dlouho .

Tak jsme se pak obě odpojily a šly se ještě trochu courat a taky.... hrát si na ty stíhačky. Protože příležitostí je tady cestou domů docela dost, co pár desítek metrů, tak nějaká ta větrací šachta, nebo velký sedadlo z betonu a všechno se to dá skvěle obíhat, schovávat se za tím a ona mě pak může lovit. Je to teda ale kapek adrenalinová zábava, protože jakmile vás to pometlo dopadne, jde vám o život, či minimálně nějakou tu končetinu, za kterou vás jde lovit □ . U silnice jsem ji zasejc pro jistotu cvakla na chvíli na vodítka, hezky spořádaně jsme přešly a pak si stříhly obligátní závody na podestu.

Byla to tak prima procházka, že mi pak následně ani nevadilo, že jdu běhat do příšerně nevlídného počasí. A že ten den bylo. Pravda, onen hřejivej pocit, kterej jsem měla, mi nevydržel až tak dlouho, protože fakt fučelo, ale důležitý je, že tam byl □ .